

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

- Π.—Καὶ ἀπὸ ποῦ μοῦ ἔρχεσαι τρεχάτος μάνι μάνι;
Φ.—Ἐκ τῆς μεγάλης ἀγορᾶς κί' ἀπὸ τοῦ Δεληγιάννη.
Π.—Καὶ τί ἐγύρευες ἐκεῖ;
Φ.— Μὲ εἶχε προσκαλέσει
νὰ τοῦ εἰπῶ ἀπὸ τοὺς δῶο ποιὸς Δήμαρχος μ' ἄρῃσει.
Π.—Ποιὸς δῶο, βρὲ ἀφιλότιμε;
Φ.— Δὲν ἴπηρες, βρὲ, χαμπάρι;
ὁ κόσμος ἰόχει τούμπανο κί' ἐμεῖς κρυφὸ καμάρι.
Ὁ Νίκος ὁ Καλλιφρονᾶς κί' ὁ κύριος Φιλῆμων
κί' οἱ δύο ἄνδρες κάλλιστοι τῶν μάλα πολυτίμων,
ἐκάθενται ὡς Δήμαρχοι τῆς μειονοφηφίας
κί' ὁ Δεληγιάννης συζητεῖ μετὰ τῆς συντροφίας
ποιὸν πρέπει ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δῶο γιὰ Δήμαρχον νὰ
καὶ γίνεται συζήτησις, βρὲ Περικλῆ, μεγάλη βγάλη
καὶ νύκτα' μέρα προσκαλεῖ ἵστο σπῆτι του τοὺς φίλους
καὶ λόγους λέγει πρὸς αὐτοὺς πολλοὺς τε καὶ ποικί-
καὶ ἀπορῶ, βρὲ Περικλῆ, πῶς ἕως τῶρ' ἀκόμη [λους
καὶ σένα δὲν ἐκάλεσε γιὰ νὰ τοῦ δώσης γνώμη.
Π.—Πές μου λοιπὸν τί ἔγινε;
Φ.— Λοιπὸν ποῦ λὲς ἐπῆγα
κί' ἤνῃρα γνωστά μου πρόσωπα ἵστο σπῆτι οὐκ ὀλίγα.
Καὶ ὁ Μαλέας ἦν ἐκεῖ, Μαρκέλος καὶ Πετούσης
κί' οἱ τρεῖς σπουδαῖοι βουλευταὶ βουλῆς προπαρελ-
[θούσης,
ἵστης ἀντιπολιτεύσεως ἀνήκοντες τὰς τάξεις
καὶ τώρα ἐποπτεύοντες τοῦ Θεοδωρῆ τὰς πράξεις.
Διότι, φίλε Περικλῆ, ἐκεῖ δὲν πᾶνε μόνον
αὐτοὶ ποῦ εἶναι βουλευταὶ εἰς τὸν παρόντα χρόνον,
ἀλλὰ καὶ ὅσοι ἄλλοτε ὑπῆρξαν βουλευφόροι
κί' ὁ Δεληγιάννης φίλους του πιστοὺς τοὺς ἐθεώρει.
Ἐκτὸς δὲ τούτων, Περικλῆ καὶ κάθε ἰδιώτης,
ἢ διαβάτης ἀφεινῆς ἢ ὡς ἐμὲ ἱπότης,
ἴμπορεῖ ἵστο σπῆτι ν' ἀνεβῆ ὁπόταν τοῦ ἄρῃσει
κί' ἐγγράφως ἢ προφορικῶς μιὰ γνώμη νὰ ἐκθέσει.
Π.—Λοιπὸν;
Φ.— Κί' ὁ Λάμπας ἦν ἐκεῖ μὲ μούτρα ξυρισμένα
καὶ ὁ Λεβίδης ὁ γνωστὸς μὲ μάτια φλογισμένα.
Μόλις μὲ εἶδε, Περικλῆ, μ' ἐφίλησε ἵστα χεῖλη
κί' ἐγὼ τὸν πιρεκάλεσα καὶ πάλιν νὰ μοῦ στείλῃ
ἀπὸ τὸν τόσον θησαυρὸν τοῦ εὐαγοῦς του οἴκου
κανένα παλησοσόβρακο τοῦ τρυφεροῦ Στεφίκου.
Ἦν δὲ κί' ὁ Ράλλης, Περικλῆ, καθὼς κί' ὁ Μολαίτης,
γιὰ παντζαριῶν μαγείρευμα ἐξαίρετος τεχνίτης
κί' ὁ Καραπάνος ἦν ἐκεῖ μὲ τόσην ἀθυμίαν,
μέλλων καὶ οὗτος ὑπουργὸς εἰς τὴν Οἰκονομίαν
κί' ὁ Κατσανδρῆς μὲ γνώμαις δῶο, ἀλλὰ καὶ δύο μύταις,
ἐν τοῖς λαχάνοις κόρχορος, Σαοὺλ ἐν τοῖς προφήταις,
μά κί' ὁ Πετράκης ἦν ἐκεῖ τῶν Ἀχαρνῶν ὁ κόμης,
ἀνὴρ ὑπόπτου χρώματος κί' ἀμφιρρεπούσης γνώμης,
ἀλλὰ καὶ ἄλλοι ἀρχηγοὶ ἐκ τῶν σπουδαιότερων,
περὶ πολλῶν ποιούμενοι τὸ γενικὸν συμφέρον.

Π.—Κί' ὁ Δεληγιάννης, Φασουλῆ;

Φ.—

Ἐν ὄλη τῇ ἀνέσει
ὡς προῖστάμενος αὐτῶν ἐκάθητο ἵστη μέση.
Ἄλλ' ἦτο κί' ὁ Καλλιφρονᾶς καθὼς καὶ ὁ Φιλῆμων,
ἐκεῖνος μὲν ἐκ δεξιῶν κί' αὐτὸς ἐξ εὐωνύμων.
Ἄφοῦ δὲ εἶπαμε πολλὰ περὶ βροχῶν κί' ἀνέμων,
περὶ τοῦ ἄντε στάτους κβό καὶ τῶν συχνῶν πολέμων,
περὶ τε τῆς βοτανικῆς, τῶν χόρτων, τῶν βοτάνων,
ἰδίως δὲ, βρὲ Περικλῆ, περὶ σπορᾶς λαχάνων,
ὁ Δεληγιάννης ἐξαλλος τὴν ἔδραν του ἀφίνει
κί' αὐτὸν τὸν λόγον αὐθωρεῖ ἵστοὺς φίλους ἀποτείνει:
«Πιστεύω, φίλοι κύριοι καὶ φίλοι συμπολίται,
ὅτι θὰ εὐδοκήσετε νὰ εὐαρεστηθῆτε
νὰ ἐπιτρέψετε σ' ἐμέ, τὸν ἤδη προεστῶτα,
νὰ σᾶς ἐκθέσω μερικὰ σπουδαῖα γεγονότα.
Ὁ κύριος Καλλιφρονᾶς κί' ὁ κύριος Φιλῆμων,
ὁ εἰς κί' ὁ ἄλλος φίλος μου καὶ δὴ ἐκ τῶν προθύμων
κί' οἱ δύο θέλουν Δήμαρχοι τοῦ κόμματος νὰ γίνουν,
ἐφ' ᾧ τὰς χεῖρας πρὸς ἡμᾶς ἀμφοτέρωι ἐκτείνουν.
Δι' ὅπερ, φίλοι κύριοι, θὰ σᾶς παρακαλέσω,
καθόσον μ' εἶναι δυνατόν καὶ ὅσον εἰμπορέσω,
νὰ ὑποδείξετε καὶ σεῖς πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον
τίνα νομίζετε καλὸν ἐκ τούτων ἀμφοτέρων,
διότι δὲν ἐπιθυμῶ νὰ τοὺς δυσαρεστήσω
καὶ πρὸς τοὺς δύο συνδρομῆν ποθῶ νὰ χορηγήσω.»
Αὐτοῦ δὲ ταῦτα λέγοντος ὅπως ζητήσῃ γνώμην,
ὁ μὲν Μαρκέλος ἵκτενιζε τὴν μελανὴν του κόμην
καὶ ἵστον καθρέφτη ἐβλεπε ὁ Λάμπας ὀλοένα
νὰ ἴδῃ ἂν τὰ μουστάκια του ἦσαν καλὰ βαμμένα,
ἐνῶ ἐγὼ τὸν φίλιτον Λεβίδην μου ἠρώτων
πότε νὰ βγάλη σκέπτεται τὸ σπῆτι του ἵστον λῶτον.
Διαφωνίας δ' ἔπειτα μεγάλης ἐπελθούσης,
οἱ πάντες ἀνεχώρησαν καθὼς καὶ ὁ Πετούσης
ἀλλ' ὅμως τὴν ἐπαύριον, προτοῦ καλὰ χαράξῃ,
μοῦ ἔρχεται τοῦ Θεοδωρῆ ὁ δοῦλος μὲ ἀμάξι
κί' ἀμέσως εἰς τὸ σπῆτι του πηγαίνω, ἀδελφέ μου,
χωρὶς νὰ πῶ πρὸς χάριν του τὸν πρωῖνὸ καφφέ μου.
Ἄλλὰ καὶ πάλιν τίποτα δὲν ἔφθασε εἰς πέρας
κί' ἐνῶ εἰς ἕναν καφφενὲ καθόμουν τὸ ἑσπέρας
ἐμπρός μου ἐξεφύτρωσε ὁ δοῦλος του καὶ πάλιν
κί' εἰς νέαν Συνδιάσκεψιν μὲ προσκαλεῖ μεγάλην,

Π.—Καὶ σὺ ἐπῆγες;

Φ.—

Βέβαια, ἐπῆγα καὶ ἵστην τρίτη
καὶ νὰ ψηφίζουν ἄρχισαν ἵστοῦ Θεοδωρῆ τὸ σπῆτι
κί' ἐνῶ ποῦ λὲς ἵστα φανερά μὲ πάταγον καὶ σάλον
οἱ μὲν ἐψήφισαν τὸν μὲν, οἱ ἄλλοι δὲ τὸν ἄλλον,
ἐγὼ καλὸν ἐνόμισα, βρὲ Περικλῆ, ὡς τόσο
κί' ὑπὲρ τῶν δύο φανερά τὴν ψῆφόν μου νὰ δώσω.

Π.—Καὶ τίς ἐξῆλθε νικητῆς ἐκ τούτου τοῦ ἀγῶνος;

Φ.—

Ἐκέρδισε ὁ κύριος συντάκτης τοῦ Α ἰ ὦ ν ο ς
καὶ τότε ὁ Καλλιφρονᾶς, βρὲ Περικλῆ, θυμόνει
καὶ ἄλλην Συνδιάσκεψιν ἵστο σπῆτι τοῦ σκαρόνει.

Π.—Καὶ σὺ ἐπῆγες καὶ σ' αὐτήν;

Φ.—

Ἐπῆγα καὶ ἵστοῦ γέρου
κί' ὑπὲρ τῶν δύο φανερά ψηφίζω ἐκ δευτέρου.

Π.—Καὶ ὕστερα;...

Φ.—

Ἐ! ὕστερα ἐπῆγα εἰς τοῦ Ράλλη
κί' ἀφοῦ κί' ἐκεῖ ἐψήφισα ὑπὲρ τῶν δύο πάλι,
κατεσπευσμένως, Περικλῆ, τραβῶ ἵστοῦ Μολαίτη
καὶ τέλος πάντων ἔτρεχα εἰς ἕνα κί' ἄλλο σπῆτι
ψηφίζων τὸν Καλλιφρονᾶ καθὼς καὶ τὸν Α ἰ ὦ ν α.

Π.—Ὅρσε λοιπὸν τρεῖς ματσουκίαις, μωρὲ παληοχλε-
[μόνα.

Ὁ πατριώτης Φασουλῆς, φανὸν εἰς χειρας φέρων,
τὸν βασιλέα ὀδηγεῖ ἑστὸς τάφους τῶν πατέρων.

Φ.—Λοιπόν, Μεγαλειότατε, ἀφήτε τὸ Παλάτι,
τὰ τόσα σούρτα φέρτα σας καὶ ὄλο τὸ ραχάτι
κι' ἀκούσατε τὴν συμβουλὴν τοῦ Προσφιλοῦς Αἰώνου,
ἂν θέλετε νὰ ὑψωθῇ τὸ ἔθνος καὶ ὁ θρόνος.
Ἐλάτε εἰς τὰ μνήματα τῶν σεβαστῶν πατέρων
ὑπὸ τὸ φῶς τὸ ἀργυροῦν τῶν ἀπλανῶν ἀστέρων
ὡς ποιητῆς ρομαντικός, ὡς νύκτιόν τι φάσμα
κι' ἄς ψάλλῃ γύρω σας ἡ γλαυῆ τὸ πένθιμόν της ἄσμα.
Ἀφοῦ μεταρρυθμίζονται τὰ πάντα ἐν Ἑλλάδι,
ἀφοῦ ἀνακαινίζονται οἱ σεσηπότες κλάδοι
καὶ σεῖς, Μεγαλειότατε, ἀλλάξετε ὀλίγον
καὶ σκεύσατε ἑστὰ μνήματα μὲ βῆμα κατεπειγόν.
Γενῆτε πλέον βασιλεὺς ὀλίγον τι ρεμβώδης,
μισάνθρωπος, φιλόσοφος, στρυφνός, μυστηριώδης,
ὄνειροπόλος, σκεπτικός, μελαγχολίας πλήρης
καὶ εἰς τοὺς τάφους τρέχετε νυχθημερόν μονήρης,
μὲ βλέμματ' ἀπαστραπτόντα, μὲ φλογερὰν καρδίαν,
μ' ἓνα καπέλο Ροῦί-Βλάς καὶ μελανὸν μανδύαν,
καθὼς ὁ ἐσχατόγηρος Βυργάβος Βαρβερούσης,
ἢ ὅπως ἄλλοι βασιλεῖς ἰσχύος παρελθούσης.
Μὴ ἐπισκέψεις κάμνετε ἑστὸ σπῆτι τοῦ Τρικούπη,
εἰς τοὺς προγόνους, βασιλεῦ, ἄς γίνωμε κουνούπι,
ἐλάτε ἑστῶν προγόνων μᾶς τὰ μνήματα μαζί μου

κι' ἐνῶ θὰ κλαίῃ γύρω μας ὁ βύας τῆς ἐρήμου,
ἐμεῖς οἱ δύο, βασιλεῦ, μὲ μελανοὺς μανδύας,
μακρὰν τῆς τύρβης τῶν πολλῶν καὶ πάσης ἀηδίας,
μὲ μαῦρον σκότος καὶ μὲ φῶς, μὲ καύσωνα καὶ κρύον,
ἄς τρέχωμεν μονάχοι μᾶς ἐντὸς Κοιμητηρίων,
ἄς φέρωμεν τὸ βῆμα μᾶς πρὸς ἓνα κι' ἄλλον λάκκον
καὶ ἄς λαλῶμεν μὲ σκιάς ἀγρίων βρυκολάκων.
Ἄς τρέξωμεν πρὶν μυρωδιὰ κανένας νὰ μᾶς πάρῃ
κι' ἐγὼ ἐμπρὸς θὰ σᾶς κρατῶ σὰν δούλος τὸ φανάρι.

Β.— Προπορευθῆτε, κύριε κι' ἐγὼ θ' ἀκολουθήσω.

Φ.— Σιγὰ σιγὰ, παρακαλῶ, ἐλάτε ἀπ' ὀπίσω.

Β.— Ποῦ εἶμεθα;..

Φ.— Πρὸς τὸ παρὸν εἰς τὴν ὁδὸν ἐκείνην,
ποῦ αἰωνίαν ἑστὸς θνητοὺς ὑπόσχηται γαλήνην,
ποῦ ὑψηλὴ καὶ πένθιμος κυπάρισσος τὴν στέφει
κι' ἐκ τῆς ὁποίας ἄνθρωπος κανεὶς δὲν ἐπιστρέφει.

Β.— Μία σκιά μᾶς θεωρεῖ ἐκεῖθεν μαλανεύμων.
Τὴν βλέπετε;..

Φ.— Μοῦ φαίνεται πῶς εἶναι ὁ Φιλήμων.

Β.— Ἰδέτε... μᾶς ἀκολουθεῖ...

Φ.— Μᾶς πῆρε ἀπ' ὀπίσω.

Σταθῆτε, φίλε βασιλεῦ καὶ θὰ τὴν προσφωνήσω.
Ὡ σὺ σκιά περὶλυπος καὶ μελανέμονοῦσα,

τοιαύτην ὥραν τῆς νυκτὸς τοὺς τάφους θεωροῦσα,
εἴτε ἀφήκες τὰδύτα τοῦ ζοφεροῦ κενθμῶνος,
ἢ ἔρχεσ' ἐκ τῶν σοβαρῶν γραφείων τοῦ Αἰῶνος,
εἴτ' ἐκ τοῦ Ράλλη ἔρχεσαι ἢ ἐκ τοῦ Δεληγιάννη,
ποῦ νύκτα ἄμερα σπῆτι του συνδιασκέψεις κάνει,
ἢ ἔρχεσ' ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἢ ἐκ τῆς Δημορχίας,
προάγγελος εὐτυχιῶν ἢ μαύρης δυστυχίας,
ἂν νὰ μᾶς σώσης μελετᾶς ἐκ τόσης καταγίδος
ἢ τοὺς σαλεύοντις θεομοῦς νὰ σώσης τῆς πατρίδος,
ὦ! σ' ἐξορκίζω, τῆς νυκτὸς μυστηριώδες πνεῦμα,
εἰς τῶν προγόνων τὰς σκιάς καὶ τῆς Στυγὸς τὸ ρεῦμα,
ἐδῶ ἐμπρὸς μου νὰ σταθῆς κί' ἂν θέλης ἀπ' ὀπίσω
καὶ ν' ἀπαντήσης ἄγρηγορα εἰς ὅ,τι σ' ἐρωτήσω.

B.— Ἴδού! ἐχάθη ἔξαφνα χωρὶς νὰ βγάλλῃ λέξι...

Φ.— Ὁ πετεινὸς ἐφώνησε κί' ἐντὸς μικροῦ θὰ φέξῃ,
ὁπότεν δὲ ὁ πετεινὸς ἐφάπαξ κακαρίσῃ
τὸ κάθε πνεῦμα χρεωστῆι ἵστο σκότος νὰ γερῆσῃ.

B.— Καὶ νῦν ἄς προχωρήσωμεν εἰς τὴν χώραν τῶν κλαυθμώ-

[νον.

Φ.— Ἴδου τὸ Κοιμητήριον κί' οἱ τάφοι τῶν προγόνων!
Ἴδου ὁ τάφος τοῦ Σκουζέ κί' ὁ τάφος τοῦ Γειωργούλα!...
ἀλλὰ Ἴδου καὶ κόκκαλα ἐλεύθερα καὶ δοῦλα.
Ἐνθάδε ἄς καθίσωμεν κί' οἱ δύο μᾶς ἀνέτως
καὶ ἄς φιλοσοφήσωμεν καθὼς καὶ ὁ Ἀμλέτος.
Ἴδου, Μεγαλειότατε, κοντά μᾶς μία κέρα...

B.— Ἄς τὴν παρατηρήσωμεν...

Φ.— Τίνοσ νὰ εἶναι ἄρα;
Τοῦ Ἀλεξάνδρου πιθανὸν νὰ ἦτο τοῦ Μεγάλου,
ἴσως τοῦ Κόδρου, βασιλεῦ, ἴσως καὶ κάποιου ἄλλου.
Ποῦ νῦν τὸ μεγαλεῖον του, ἢ δόξα κί' ἢ λαμπρότης;
ποῦ καταντοῦμεν, βασιλεῦ!..

B.— Τὰ πάντα ματαιότης!

Φ.— Ἀλλὰ Ἴδου οἱ πρόγονοι μὲ κάτασπρα σεντόνια,
μὲ φουστανέλα κλέφτικη, τσαπραῖζια καὶ μιλιόνια.
Φιλήσατε τὰ κράσπεδα τῶν ἱερῶν σαββάνων
καὶ δεηθῆτε βασιλεῦ, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν νάνων,
ὅπως τὰ ξίφη κρύπτοντες γενναίως εἰς τὰς θήκας
ἐπιφανεῖς νὰ δρέπωμεν κατὰ βαρβάρων νίκαις
καὶ ἢ ἀργὰ ἢ ἄγρηγορα μὲ παγετῶδες βλέμμα
νὰ εὐρεθῶμεν πλέοντες ἵστο ἰδιὸν μᾶς αἷμα
σάν τὸ Δελφὸ τὸν ἀμαξᾶ, ποῦ δύο κουβαρντάδες
ἵστο πρόθυρα τῶν Ἀθηνῶν τὸν ἔκαμαν παρτσάδες.
Προσευχηθῆτε πρὸ αὐτῶν τῶν Μαραθωνομάχων,
ἐγὼ δὲ τώρα, βασιλεῦ, σᾶς παραιτῶ μονάχον,
διότι—τί νὰ σᾶς εἰπῶ—φοβοῦμαι τοὺς προγόνους,
πρὸ πάντων δὲ τὸ κόψιμο καὶ τοὺς κωλικοπόνους
καὶ ἂν καθίσω πρὸ πολὺ τοὺς τάφους τῶν προγόνων
φοβοῦμαι φυματίωσιν μὴν πάθω τῶν πνευμόνων.

(Ὁ βασιλεὺς προσεύχεται πρὸ τῶν προγόνων μόνος,
ἐνῶ μακρόθεν φαίνεται τὸ φάσμα τοῦ Αἰῶνος).

Ἡμεροδεῖται Κωνσταντινίδη,
ποῦ μένει χάσκων ὅστις τοὺς ἴδη.

Πῶ! πῶ! Ἡμεροδεῖται εἰς τοῦ Κωνσταντινίδη!
γιὰ καθενὸς γραφεῖο μοναδικὸ στολίδι,
μικροί τε καὶ μεγάλοι, παντοδαπῶν σχημάτων,
ποικίλων δὲ πρὸς τούτοις καὶ ζωηρῶν χρωμάτων.
Ἔχουν τοὺς βασιλεῖς μᾶς, τοὺς τε νεκροὺς καὶ ζῶντας,
ἀλλ' ἔχουν καὶ τοῦ κράτους Πρωθυπουργοὺς θανόντας,
ἔχουν τὸν Κωνσταντῖνον ὡς ὑπολογαγόν,
ἔχουν καὶ τὸν Τρικουπὴν τὸν νῦν Πρωθυπουργόν,
ἔχουν καὶ Δεληγιάννη καὶ ἄλλα χίλια τόσα
καὶ ὅποιος ἔχει γούστο ἄς μὴ λυπιῖται γρόσα.

Σκόκου Ἡμερολόγιον
μὲ τὸ Ἐορτολόγιον.

Νέον Ἡμερολόγιον μὲ πράγματα πολλά,
μὲ μούτρα, μὲ ποιήματα, μὲ χίλια διὰ καλά,
τρελλὸν κί' ἐν μέρει σοβαρὸν, ποικίλον τε κί' εὐώδες
καί, ὅπερ σπουδαιότερον γιὰ τοὺς Ρωμηούς, δγκῶδες.
Μὰ εἶναι τρέλλα, βρὲ παιδιά καὶ πρᾶγμα ποῦ σαλεύει
καί, ὡς φασὶν οἱ ἄνθρωποι, τὸν μουστερῆ γυρεῖ.

Κάτι ποῦ ἐνδιαφέρει
τὸ δικό μᾶς τὸ κεμερί.

Ὅσοι τῶν ποιημάτων μᾶς κρατεῖτε ἀγγελίας
ἄνευ πολλῶν δεήσεων καὶ ἄνευ δυσκολίας
νὰ μᾶς τὰς ἐπιστρέψετε ταχέως κατ' αὐτὰς
ἔχετε καὶ δὲν ἔχετε πολλοὺς συνδρομητᾶς,
διότι ἔστω, κύριοι, πρὸς γνῶσιν καθενὸς
ὅτι θὰ ἔβγουν οἱ τόμοι μᾶς ἵστο τέλος τοῦ μηνός.

Στολίσματα πολλῶν εἰδῶν
εἰς τοῦ Αἰόλου τὴν ὁδόν.

Κατσιμπαλῆς ὁ φίλος, ποῦ ἔλειπε ἵστο ξένα,
ἦλθε μὲ διὰ μεγάλα βαπόρια φορτωμένα.
Μᾶς ἔφερε ὀμπρέλαις, μαστούνια κί' ἄλλα εἶδη
καὶ κάθε τι ὡραῖο τοῦ Παρισίου στολίδι.
Μοσχοβολοῦν Ἐδρώπη, μυρίζουνε Παρίσι,
μᾶς ἦλθαν φρέσκα φρέσκα καὶ εἶναι μὴ χάρα,
ἐκεῖ καθένας θαῦρη ὅποιον συρμὸ θελήσῃ,
ἀλλὰ πρὸ πάντων σκούφιας γιὰ ὅλα τὰ μωρά.
Καὶ ποῖα καλὴ μητέρα γιὰ τὸ μονάκριβό της
εὐθύς δὲν θ' ἀγοράσῃ μὴ τέτοια σκούφια πρώτης;
Ἐμπρὸς λοιπόν, κυρίαίς, ἵστον νέο μου κουμπάρο
κί' ἐγὼ μὴ τέτοια σκούφια τοῦ Φασουλῆ θὰ πάρω.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σᾶς κάνω—πῶς ἵστο σπῆτι μου ἀνέβη,
ἵστον Νεάπολιν ἐπάνω —κί' ἀπὸ τοῦδε συνορεῖ
μὲ ξενοδοχεῖον Ζύδη, —διὰ ἵστο λάδι, τρεῖς ἵστο ξύδι,

μὲ Χημεῖον, μὲ μὴ μάνδρα, —μὲ μεγάλ' οἰκοδομή
καὶ μὴ χήρα δίχως ἄνδρα, —ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.